

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

27. april 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – det indre marked – artikel 114, stk. 2, TEUF – udelukkelse af fiskale bestemmelser – direktiv 2000/31/EF – informationsamfundstjenester – elektronisk handel – telematisk portal til formidling af fast ejendom – artikel 1, stk. 5, litra a) – udelukkelse fra beskatningsområdet – definition – regionale forskrifter om en skat for turistindkvarteringsvirksomheder – bestemmelse, der forpligter formidlerne til efter skriftlig anmodning at meddele visse oplysninger om driften af disse virksomheder til skattemyndighederne med det formål at identificere de skattepligtige personer – artikel 56 TEUF – ingen forskelsbehandling – ingen restriktion«

I sag C-674/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol, Belgien) ved afgørelse af 26. november 2020, indgået til Domstolen den 10. december 2020, i sagen

Airbnb Ireland UC

mod

Région de Bruxelles-Capitale,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (refererende dommer) og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Airbnb Ireland UC ved advocaat D. Van Liedekerke og avocats A. Laes og M. Van Lierde,

* Processprog: fransk.

- Région de Bruxelles-Capitale ved avocat C. Molitor,
- den spanske regering ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget,
- den franske regering ved N. Vincent og T. Stéhelin, som befuldmægtigede,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato R. Guizzi,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og J. Hoogveld, som befuldmægtigede,
- den østrigske regering ved J. Schmoll, som befuldmægtiget,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved W. Roels, S. Kaléda, P.-J. Loewenthal og L. Armati, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 5, litra a), og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT 2000, L 178, s. 1), artikel 1-3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT 2006, L 376, s. 36) og artikel 56 TEUF.
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med et søgsmål anlagt af Airbnb Ireland UC med påstand om annullation af artikel 12 i ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 23 décembre 2016, relative à la taxe régionale sur les établissements d'hébergement touristique (bekendtgørelse af 23.12.2016 fra hovedstadsregionen Bruxelles om en regional skat for turistindkvarteringsvirksomheder).

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2000/31

3 12. betragtning til direktiv 2000/31 er affattet således:

»Det er nødvendigt at holde visse former for aktiviteter uden for dette direktivs anvendelsesområde, da den frie bevægelighed for tjenesteydelser ikke på nuværende tidspunkt kan sikres i henhold til traktaten eller gældende afledt ret; dette berører ikke eventuelle retsakter, som vil være nødvendige for et velfungerende indre marked; skatter og afgifter, især moms, som pålægges en stor del af de tjenesteydelser, der er omhandlet i dette direktiv, skal holdes uden for direktivets anvendelsesområde.«

4 13. betragtning til dette direktiv har følgende ordlyd:

»Dette direktiv tager ikke sigte på at fastlægge bestemmelser om afgiftsmæssige forpligtelser og foregriber ikke udarbejdelsen af fællesskabsinstrumenter om de afgiftsmæssige aspekter af elektronisk handel.«

5 21. betragtning til nævnte direktiv er sålydende:

»Anvendelsesområdet for det koordinerede område berører ikke fremtidig fællesskabsharmonisering af informationssamfundstjenester og fremtidig lovgivning, der vedtages på nationalt plan i overensstemmelse med fællesskabsretten; det koordinerede område omfatter kun krav til onlineaktiviteter som f.eks. onlineinformation, onlinereklame, onlineshopping og onlineindgåelse af kontrakter [...]«

6 Artikel 1 i direktiv 2000/31, der har overskriften »Formål og anvendelsesområde«, bestemmer:

»1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

2. Ved dette direktiv foretages der, i det omfang det er nødvendigt for at nå det i stk. 1 omhandlede mål, en tilnærmelse af visse nationale bestemmelser om informationssamfundstjenester, som vedrører det indre marked, tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilæggelse af tvister, klageadgang og samarbejde mellem medlemsstaterne.

[...]

5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

a) beskatningsområdet

[...]«

7 Dette direktivs artikel 3, stk. 2, er sålydende:

»Medlemsstaterne må ikke af grunde, der henhører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.«

8 I henhold til direktivets artikel 3, stk. 4, kan dette forbud kun fraviges af hensyn til ufravigelige retsgrundsætninger, beskyttelse af folkesundheden, den offentlige sikkerhed eller beskyttelse af forbrugere, og forudsat at fravigelsen står i rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

9 Samme direktivs artikel 15, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan kræve, at leverandører af informationssamfundstjenester straks underretter de kompetente offentlige myndigheder om påståede ulovlige aktiviteter, der udøves, eller information, der leveres af deres tjenestemodtagere, eller at de på anmodning giver de kompetente myndigheder oplysninger, som gør det muligt at identificere de tjenestemodtagere, de har oplagringsaftaler med.«

Direktiv 2006/123

10 Artikel 1 i direktiv 2006/123, der har overskriften »Genstand«, bestemmer:

»1. Dette direktiv fastsætter de almindelige bestemmelser med henblik på at lette udøvelsen af etableringsfriheden for tjenesteydere samt den frie bevægelighed for tjenesteydelser og sikrer samtidig et højt kvalitetsniveau for tjenesteydelser.

[...]«

11 Direktivets artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« er affattet således:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteydelser, der udføres af tjenesteydere, som er etableret i en medlemsstat.

[...]

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på skatte- og afgiftsområdet.«

12 Samme direktivs artikel 3 med overskriften »Forbindelse med [EU-]rettens øvrige bestemmelser« fastsætter:

»1. Hvis bestemmelserne i dette direktiv strider mod en bestemmelse i en anden [EU-]retsakt om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv, har bestemmelsen i den anden [EU-]retsakt forrang og finder anvendelse på disse særlige områder eller erhverv. [...]

[...]

3. Medlemsstaterne anvender bestemmelserne i dette direktiv under overholdelse af traktatens regler om etableringsretten og den frie bevægelighed for tjenesteydelser.«

Belgisk ret

- 13 Ved ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 23 décembre 2016, relative à la taxe régionale sur les établissements d'hébergement touristique (bekendtgørelse af 23.12.2016 fra hovedstadsregionen Bruxelles om en regional skat på turistindkvarteringsvirksomheder) (*Moniteur belge* af 6.1.2017, s. 509, herefter »bekendtgørelsen af 23. december 2016«) blev der indført en fast skat pr. overnatning, som skal betales af enhver, der driver en turistindkvarteringsvirksomhed, hvilket omfatter indkvartering af turister i hjemmet, når den udføres mod vederlag (herefter »den faste turistskat«).
- 14 I henhold til artikel 2, nr. 8, i bekendtgørelsen af 23. december 2016 forstås ved formidler »enhver fysisk eller juridisk person, som mod betaling medvirker til at stille en indkvarteringsenhed til rådighed på turistmarkedet, for at sikre en turistindkvarteringsvirksomheds turistmæssige reklame eller for at udbyde tjenesteydelser, gennem hvilke driftsbestyrere og turister kan komme i direkte kontakt med hinanden«.
- 15 I henhold til bekendtgørelsens artikel 3 beregnes den faste turistskat ved at multiplicere et grundbeløb pr. indkvarteringsenhed – nedsat for indkvarteringssteder i hjemmet – med antallet af nætter, som turister har tilbragt i denne indkvarteringsenhed.
- 16 Det fremgår af nævnte bekendtgørelses artikel 4, at den faste turistskat skal betales af den person, der driver turistindkvarteringsvirksomheden, eller, hvis den pågældende er insolvent eller ukendt, af ejendommens ejer, og af samme bekendtgørelses artikel 7, at den for skatten betalingspligtige person skal afgive en månedlig erklæring til skattemyndighederne.
- 17 I artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 fastsættes:
- »Formidlere skal på skriftlig anmodning til embedsmænd udpeget af regeringen, for turistindkvarteringsvirksomheder i hovedstadsregionen Bruxelles, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, meddele oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år.
- En formidler, som ikke efterkommer den i det foregående stykke omhandlede skriftlige anmodning, kan pålægges en administrativ bøde på 10 000 EUR.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 18 Efter ikrafttrædelsen af bekendtgørelsen af 23. december 2016 tilstillede skatteforvaltningen i hovedstadsregionen Bruxelles den 10. februar 2017 Airbnb Ireland en anmodning om oplysninger vedrørende de personer, der skulle betale den faste turistskat, og som benyttede selskabets tjenesteydelser (herefter »den første anmodning om oplysninger«).
- 19 Den 31. marts 2017 tog Airbnb Ireland forbehold over for denne anmodning og foreslog at drøfte den med de regionale myndigheder. Den 8. august 2017 fremsendte skatteforvaltningen en ny mere målrettet anmodning om oplysninger vedrørende ni turistindkvarteringsvirksomheder beliggende i hovedstadsregionen Bruxelles (herefter »den anden anmodning om oplysninger«).

- 20 Den 8. september 2017 oplyste Airbnb Ireland, at selskabet ikke agtede at efterkomme anmodningen, hvorfor skatteforvaltningen i hovedstadsregionen Bruxelles den 10. november 2017 pålagde selskabet ni bøder på hver 10 000 EUR.
- 21 Mellem den første anmodning om oplysninger og den anden anmodning om oplysninger havde Airbnb Ireland den 10. juli 2017 anlagt et søgsmål ved den forelæggende ret, dvs. Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol, Belgien), med påstand om annullation af artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016.
- 22 Efter at have anført, at det fremgår af forarbejderne, at formålet med bekendtgørelsen af 23. december 2016 var at få turistsektoren til at bidrage til afholdelsen af de økonomiske udgifter, som turismen medførte, og at harmonisere beskatningen af turistindkvarteringsvirksomheder i hovedstadsregionen Bruxelles ved at indføre en fast turistskat, har den forelæggende ret præciseret, at formidlere, herunder Airbnb Ireland, hverken var forpligtet til at betale den nævnte skat eller havde til opgave at opkræve den, idet denne bekendtgørelses artikel 12 derimod pålagde dem en meddelelsespligt efter skriftlig anmodning fra skatteforvaltningen, og således at manglende overholdelse af denne pligt blev pålagt en bøde på 10 000 EUR.
- 23 Idet det fremgår af Domstolens praksis, at en formidlingstjeneste, der består i, ved hjælp af en elektronisk platform, mod betaling at formidle kontakt mellem potentielle lejere og professionelle eller ikke-professionelle udlejere, der udbyder ydelser i form af indkvartering af kortere varighed og samtidig også leverer en række ydelser, som er sekundære i forhold til denne formidlingsydelse, skal kvalificeres som en »informationssamfundstjeneste«, der er omfattet af direktiv 2000/31 (dom af 19.12.2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, præmis 69), er den forelæggende ret, som finder, at de formidlere, som er omhandlet i bekendtgørelsen af 23. december 2016 hovedsageligt er tjenesteydere, der leverer en sådan formidlingstjeneste, i tvivl om relevansen af nævnte direktiv i den foreliggende sag, eftersom direktivets artikel 1, stk. 5, litra a), fastsætter, at det ikke finder anvendelse på »beskatningsområdet«.
- 24 Den forelæggende ret er navnlig i tvivl om fortolkningen af dette udtryk og om, hvorledes artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 skal kvalificeres i denne henseende. Denne artikel er en del af skattereglerne, men Airbnb Ireland har ikke desto mindre gjort gældende, at den udelukkelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 5, litra a), i direktiv 2000/31, som skal fortolkes strengt, ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, således at nævnte bekendtgørelses artikel 12 er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Artikel 12 opfylder imidlertid ikke, ved at der heri fastsættes en meddelelsespligt, de betingelser, der er fastsat i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31, hvorefter medlemsstaterne kan vedtage foranstaltninger, der begrænser den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester.
- 25 På denne baggrund har Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 1, stk. 5, litra a), i [direktiv 2000/31] fortolkes således, at en national lovgivning, som forpligter leverandører af en formidlingstjeneste, der består i mod betaling og ved hjælp af en elektronisk platform at formidle kontakt mellem potentielle lejere og professionelle eller ikke-professionelle udlejere, der udbyder ydelser i form af indkvartering af kortere varighed, til efter skriftlig anmodning fra skatteforvaltningen og under administrativt bødeansvar at meddele »oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år« med henblik på at identificere de personer, som er pligtige at betale en

regional skat på turistindkvarteringsvirksomhederne og deres skattepligtige indtægter, er omfattet af »beskatningsområdet« og dermed må anses for at falde uden for dette direktivs anvendelsesområde?

- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 1-3 i [direktiv 2006/123] da fortolkes således, at dette direktiv finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne? Skal artikel 56 [TEUF] i givet fald fortolkes således, at den finder anvendelse på en sådan lovgivning?
- 3) Skal artikel 15, stk. 2, i direktiv [2000/31] fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne, og således, at den tillader en sådan lovgivning?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 26 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 5, litra a), i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at en bestemmelse i en medlemsstats skattelovgivning, der pålægger formidlere, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele skatteforvaltningen, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, efter sin art skal anses for at være uløseligt forbundet med de forskrifter, som den er en del af, og derfor er omfattet af »beskatningsområdet«, som udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde.
- 27 For det første bemærkes, at direktiv 2000/31 navnlig blev vedtaget på grundlag af artikel 95 EF, hvis ordlyd er gentaget i artikel 114 TEUF, som i stk. 2 udelukker »fiskale bestemmelser« fra sit anvendelsesområde. I dom af 29. april 2004, Kommissionen mod Rådet (C-338/01, EU:C:2004:253, præmis 63), anførte Domstolen, at dette begreb ikke blot dækker hele det fiskale område, uden at der skal sondres mellem de forskellige typer af skatter og afgifter, men ligeledes omfatter alle aspekter af dette område, hvad enten det angår de materielle eller de processuelle regler. Domstolen har ligeledes præciseret, at de nærmere bestemmelser for inddrivelsen af skatter, uanset deres art, ikke kan adskilles fra den skatte- eller afgiftsordning, som de er knyttet til (dom af 29.4.2004, Kommissionen mod Rådet, C-338/01, EU:C:2004:253, præmis 66).
- 28 For det andet fremgår denne fortolkning ligeledes af disse bestemmelsers placering i traktaterne. Artikel 114, stk. 2, TEUF er således en del af kapitel 3 med overskriften »Tilnærmelse af lovgivningerne«, som efterfølger kapitel 2 med overskriften »Fiskale bestemmelser«, i afsnit VII vedrørende »[d]e fælles regler om konkurrence, fiskale spørgsmål og indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne« i EUF-traktaten. Det, som vedrører nævnte kapitel 3, dvs. tilnærmelsen af lovgivningerne, vedrører følgelig ikke og kan ikke vedrøre det, der henhører under nævnte kapitel 2, dvs. de fiskale bestemmelser.
- 29 For det tredje gælder det samme ræsonnement for så vidt angår afledt ret, der er vedtaget på grundlag af artikel 95 EF og dernæst artikel 114 TEUF. Det er i øvrigt, hvad der fremgår af en ordlydsfortolkning af det brede udtryk, der er anvendt i artikel 1, stk. 5, litra a), i direktiv

2000/31, nemlig »beskatningsområdet«, som derfor kræver en vid fortolkning, således som Domstolen har anerkendt f.eks. med hensyn til begrebet »transportområdet«, som har en bredere rækkevidde end begrebet »transporttjenester« (dom af 15.10.2015, Grupo Itevelesa m.fl., C-168/14, EU:C:2015:685, præmis 41).

- 30 For det fjerde støttes disse betragtninger af 12. og 13. betragtning til direktiv 2000/31, hvoraf det fremgår, at »skatter og afgifter« skal holdes uden for direktivets anvendelsesområde, og at det nævnte direktiv »[ikke tager] sigte på at fastlægge bestemmelser om afgiftsmæssige forpligtelser«.
- 31 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at tjenester som dem, Airbnb Ireland leverer, er informations-samfundstjenester, der er omfattet af direktiv 2000/31, idet en formidlingstjeneste, der består i, ved hjælp af en elektronisk platform, mod betaling at formidle kontakt mellem potentielle lejere og professionelle eller ikke-professionelle udlejere, der udbyder ydelser i form af indkvartering af kortere varighed og samtidig også leverer en række ydelser, som er sekundære i forhold til denne formidlingsydelse, er blevet defineret således af Domstolen (dom af 19.12.2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, præmis 49 og 69).
- 32 Som den forelæggende ret har anført, forudsætter anvendelsen af dette direktiv på tvisten i hovedsagen imidlertid, at artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 – der pålægger formidlere, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i hovedstadsregionen Bruxelles, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele skatteforvaltningen, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år – ikke kan anses for at henhøre under »beskatningsområdet«, idet artikel 12 i modsat fald falder uden for anvendelsesområdet for direktiv 2000/31 i overensstemmelse med direktivets artikel 1, stk. 5, litra a).
- 33 I denne henseende skal det fremhæves, at selv om det er korrekt, at artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 ikke i sig selv er rettet mod de personer, der skal betale den faste turistskat, men til personer, der har spillet en rolle som formidler i forbindelse med driften af et turistindkvarteringssted mod vederlag, og at formålet med denne bestemmelse er, at der under administrativt bødeansvar stilles oplysninger til rådighed for forvaltningen i hovedstadsregionen Bruxelles, forholder det sig ikke desto mindre for det første således, at den forvaltning, som er adressat for disse oplysninger, er skatteforvaltningen, for det andet at artikel 12, således som den forelæggende ret selv har fremhævet, er en del af en skattelovgivning, nemlig bekendtgørelsen af 23. december 2016, og for det tredje at de oplysninger, som denne bestemmelse kræver videregivet, efter deres art er uløseligt forbundet med nævnte lovgivning, fordi det alene er disse oplysninger, der kan identificere den person, der reelt skal betale skatten, skattens beregningsgrundlag, dvs. indkvarteringssted i hjemmet, antallet af indkvarteringsenheder og antallet af overnatninger, og dermed skattens størrelse.
- 34 Det første spørgsmål skal derfor besvares således, at en bestemmelse i en medlemsstats skattelovgivning, der pålægger formidlere, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, efter sin art skal anses for at være uløseligt forbundet med den lovgivning, som den er en del af, og derfor er omfattet af »beskatningsområdet«, som udtrykkeligt er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 2000/31.

Det andet spørgsmål

Formaliteten

- 35 Den italienske og den østrigske regering er af den opfattelse, at det andet spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den forelæggende ret ikke har foretaget de præciseringer, der kræves i henhold til artikel 94, litra c), i Domstolens procesreglement til støtte for påberåbelsen af artikel 1-3 i direktiv 2006/123 og artikel 56 TEUF, og ikke har præciseret, hvilke konsekvenser den agter at drage af den ønskede fortolkning af disse bestemmelser med hensyn til afgørelsen af tvisten i hovedsagen. Det fremgår således ikke af forelæggelsesafgørelsen, at der er behov for at stille dette spørgsmål.
- 36 Det må konstateres, at det andet spørgsmål er opdelt i to dele, hvor den første del vedrører spørgsmålet om, hvorvidt artikel 1-3 i direktiv 2006/123 er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, og den anden del vedrører en sådan lovgivnings forenelighed med artikel 56 TEUF.
- 37 Hvad angår den første del af det andet spørgsmål er det korrekt, at den forelæggende ret ikke har fremlagt nogen oplysninger til støtte for henvisningen til artikel 1-3 i direktiv 2006/123, således at Domstolen i strid med kravene i procesreglementets artikel 94, litra c), ikke kender grundene til, at denne ret har rejst spørgsmål om fortolkningen af disse bestemmelser, eller den sammenhæng, som der efter den forelæggende rets opfattelse består mellem disse bestemmelser og artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 (jf. i denne retning kendelse af 30.6.2020, Airbnb Ireland og Airbnb Payments UK, C-723/19, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:509, præmis 29). Det andet præjudicielle spørgsmåls første del kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.
- 38 Hvad angår det andet spørgsmåls anden del nævner anmodningen om præjudiciel afgørelse derimod flere gange artikel 56 TEUF i den forelæggende rets sammenfatning af samtlige de anbringender, som Airbnb Ireland har gjort gældende. Domstolen kan følgelig identificere den præcise sammenhæng, som den forelæggende ret inden for de særlige rammer, der gør sig gældende i hovedsagen, har fastslået mellem denne bestemmelse og artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016. Det andet spørgsmåls anden del skal derfor anses for at kunne antages til realitetsbehandling og besvares.

Realiteten

- 39 Med det andet spørgsmåls anden del ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger leverandører af formidlingstjenester vedrørende fast ejendom, uanset hvor de er etableret, og uanset hvorledes de udøver denne formidling, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, er i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF.
- 40 Indledningsvis skal det fremhæves, at artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 indfører en forpligtelse til at efterkomme en anmodning om oplysninger fra skattemyndighederne i forhold til alle formidlere, hvis aktiviteter vedrører turistindkvarteringsvirksomheder beliggende i

hovedstadsregionen Bruxelles, uafhængigt af disse formidlers etableringssted, og, følgelig, uanset i hvilken medlemsstat de er etableret, og uden at den måde, hvorpå disse erhvervsdrivende udøver formidlingen, har nogen relevans, det være sig i digital form eller ved at de pågældende sættes i forbindelse med hinanden på anden måde.

- 41 En sådan lovgivning medfører således ikke forskelsbehandling og vedrører ikke som sådan betingelserne for levering af formidlingstjenester, men pålægger alene tjenesteyderne, når denne ydelse er gennemført, at opbevare oplysningerne med henblik på en korrekt skatteopkrævning hos de berørte ejere i forbindelse med udlejningen af de omhandlede ejendomsgoder.
- 42 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at en national lovgivning, der kan gøres gældende over for alle erhvervsdrivende, der udøver virksomhed på det nationale område, og som ikke har til formål at fastsætte de nærmere betingelser for de berørte virksomheders udveksling af tjenesteydelser, og hvis begrænsende virkninger for den frie udveksling af tjenesteydelser er alt for usikre og indirekte til, at den forpligtelse, som lovgivningen indeholder, kan antages at begrænse denne frihed, ikke er i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF (dom af 8.5.2014, Pelckmans Turnhout, C-483/12, EU:C:2014:304, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Airbnb Ireland er af den opfattelse, at artikel 12 i bekendtgørelsen af 23. december 2016 teoretisk set ikke medfører forskelsbehandling, men i praksis navnlig påvirker formidlingstjenester som dem, Airbnb Ireland tilbyder.
- 44 Udviklingen i de teknologiske hjælpemidler og den aktuelle sammensætning af markedet for levering af ydelser i form af formidling af fast ejendom fører ganske vist til den konstatering, at de formidlere, der leverer deres ydelser via en telematisk portal, er i stand til at opfylde en hyppigere og mere omfattende forpligtelse til videregivelse af oplysninger til skatteforvaltningen i henhold til en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede end den, der påhviler andre formidlere. Denne større forpligtelse afspejler imidlertid kun, at de nævnte formidlere foretager et større antal transaktioner, samt deres respektive markedsandele. Der er derfor ikke tale om forskelsbehandling.
- 45 Dernæst bemærkes, at de skattemæssige forpligtelser efter selve deres art medfører yderligere byrder for tjenesteyderne.
- 46 Domstolen har imidlertid haft anledning til at fastslå, at artikel 56 TEUF ikke omfatter foranstaltninger, hvis eneste virkning er at skabe yderligere omkostninger for den pågældende ydelse, og som påvirker leveringen af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne og levering internt i en medlemsstat på samme måde (dom af 22.11.2018, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Endelig bemærkes, at selv om forpligtelsen for alle formidlere til efter anmodning fra skatteforvaltningen at meddele denne oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år kan medføre yderligere omkostninger, navnlig i forbindelse med søgning og lagring af de pågældende data, skal det bemærkes, at disse data, især når der er tale om formidlingstjenester, som leveres digitalt, bliver gemt i hukommelsen af formidlere såsom Airbnb Ireland, således at de yderligere omkostninger, som denne forpligtelse medfører for disse formidlere, synes at være begrænset.

- 48 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at henvise til Airbnb Irelands udtalelser i forbindelse med den sag, der gav anledning til dom af 19. december 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112), hvorefter dette selskab angav at tilbyde »en ordning med karaktergivning for udlejere og lejere, der er tilgængelig for fremtidige udlejere og lejere«, hvilket automatisk indebærer opbevaring af de dertil knyttede data.
- 49 Det andet spørgsmåls anden del skal derfor besvares således, at en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der pålægger leverandører af formidlingstjenester vedrørende fast ejendom, uanset hvor de er etableret, og uanset hvorledes de udøver denne formidling, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, ikke er i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF.

Det tredje spørgsmål

- 50 Det tredje præjudicielle spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 15, stk. 2, i direktiv 2000/31 og hviler på den forudsætning, at direktivet finder anvendelse på tvisten i hovedsagen. Det fremgår imidlertid af besvarelsen af det første spørgsmål, at dette ikke er tilfældet. Det er således uforment at besvare det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

- 1) En bestemmelse i en medlemsstats skatte Lovgivning, der pålægger formidlere, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, skal efter sin art anses for at være uløseligt forbundet med den lovgivning, som den er en del af, og er derfor omfattet af »beskatningsområdet«, som udtrykkeligt er udelukket fra anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«).**
- 2) En lovgivning, der pålægger leverandører af formidlingstjenester vedrørende fast ejendom, uanset hvor de er etableret, og uanset hvorledes de udøver denne formidling, for så vidt angår turistindkvarteringsvirksomheder, der er beliggende i en region i denne medlemsstat, for hvilke de agerer formidler eller fører reklamepolitik, at meddele den regionale skatteforvaltning, efter sidstnævntes skriftlige anmodning, oplysninger om**

driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år, er ikke i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF.

Underskrifter